

Tal dia
com
avui fa...

1 any Escenari andalús
Susana Díaz renovarà la presidència de la Junta amb els mateixos escons. El PP rep un càstig electoral després de la seva victòria del 2012.

10 anys Alto el foc d'ETA
En un comunicat fet públic ahir, ETA anuncia un "alto el foc permanent" de l'activitat armada a partir del següent divendres.

20 anys El pacte CiU-PP
Convergència i Unió demanarà al Partit Popular que faci cessar els governadors civils i no els substitueixi en el pacte per a la investidura d'Aznar.

Full de ruta

David Marín

Com poden ser tan llords

Escriure és com netejar el terra. Segurament per això jo no sóc alcalde, ja m'ho diu ma filla. Però és que et trobes la realitat feta una porqueria i el primer que et surt és fer una passada d'oracions simples. Subjecte, verb i predicat, com et van ensenyar a casa. Però així només surt la brutícia més superficial. Llavors hi afegeixes alguna subordinada, i la passes amb energia sobre la ronya. Però mai no és suficient: la corrupció, per molt que miris de dissimular-la amb el pal de fregar ben sucats en frases de relatiu, l'únic que fa és escampar-se més i més pel pis.

Llavors t'arremangues i hi poses adjectius. Amb compte, perquè si et passes destenyeixen. I si convé hi barreges algun adverb: poquets, que alguns són corrosius i fan malbé les lloques, especialment (amb perdó) els que acaben en *ment*. Si després d'unes quantes passades la merda encara hi és, com sol passar, llavors cal rascar i rascar amb força, un cop i un altre, paraula rere paraula, mentre et preguntes com és que els senyorets poden arribar a ser tan llords i si casa seva la tenen igual de marrana. El més curiós de tot és que, com més t'acostes a la part noble de l'immoble, més ditades hi trobes. Hi són per les parets, per les adjudicacions d'obres, per les portes giratòries i pels consells d'administració amb seient a la llotja del DOGC o del BOE. Un desastre.

Però a mi el que més fàstic em fa és la brutícia que no es veu a simple vista però que si hi passes un dit te'l deixa ben negre. És com si hi fos des de fa segles sense que ningú no gosés passar-hi un drap a fons: les taques d'elitisme barrejat amb estupidesa, l'homofòbia, el fanatisme religiós, l'odi a la democràcia i la desconfiança en aquell que pensa o actua diferent, el masclisme que redueix les dones a gerros decoratius i els homes a organismes unilaterals amb l'ambició de poder com a únic motor vital, ja sigui un ascens a trespador sènior, un despatx de director executiu o una regidoria del PP a Palafolls.

Bé, ja em dispensaran els senyors tanta xerrameca. Parlo massa, ja m'ho diu ma filla. Però a servidor li agrada anar dient mentre fa la neteja. Ara la columna ja està pràcticament redactada i neta. Si us plau, mirin de no trepitjar les paraules humides, no fos cas que rellesquessin. Passin pels substituïts, que s'assequen abans. En fi, quina vida.

Tribuna

Jordi Cervera. Periodista

Llibres i periodistes

Elgens esperat salt de l'alcalde de Girona Carles Puigdemont a la presidència de la Generalitat ha provocat un efecte col·lateral: que les editorials s'espavilessin a encarregar alguns llibres que permetin conèixer amb més detall i profunditat la vida i miracles d'un home que, fins ara, resultava força desconegut per a la majoria de catalans. Pòrtic n'acaba de publicar un, *Puigdemont, el president @KRLS*, dels periodistes Jordi Grau Ramió i Andreu Mas. Aquests llibres, diguem-ne d'urgència, porten sempre aparellats com a mínim quatre perills que els poden convertir en un bolado que es desfà al primer contacte amb la realitat. D'una banda, la urgència, la necessitat de pensar-lo, escriure'l i editar-lo en un temps rècord. De l'altra, la poca consistència del text, fruit també de no poder contrastar moltes de les coses que s'hi diuen. El tercer podria ser la de convertir-lo en un *massatge* complaent amb el retratat. I el quart, que la història que s'explica, bastida de pressa i malament, no tingui els mínims de qualitat necessaris.

EN AQUEST CAS, TENIM A LES MANS una

molt bona peça de periodisme actiu que no cau en cap d'aquests errors. Jordi Grau és un dels grans periodistes de casa nostra, actiu, vital, savi i experimentat, amb el punt de rauxa necessari i tot el bagatge sòlid de molts anys de feina ben feta i aquella mirada poderosa que només es pot aconseguir amb un cor bonhomí i una professionalitat inqüestionable. Conec menys Andreu Mas, però seguint el seu treball quotidià, és fàcil veure que tampoc no és dels que deixen les coses a mitges. El resultat és un llibre que es devora amb facilitat. Escrit en un estil directe i sense artificis, aconseguix a la perfecció el seu objectiu, dibuixar el retrat del nou president amb aquella mirada polièdrica i plural que només poden aconseguir dos periodistes que han viscut

«Puigdemont, el president @KRLS», ens reconcilia amb el periodisme

braç a braç amb la persona que retraten, que han acumulat vivències i sensacions i que posen negre sobre blanc totes les seves percepcions nascudes del dia a dia, una experiència que no enganya.

DE FET, UN DELS GRANS MÈRITS, que fa que el llibre sigui de lectura obligatòria, és que no és en absolut complaent ni amb la persona ni amb el personatge. Dibuixa mèrits, defectes i fins i tot algunes virtuts que, portades a l'extrem, poden ser fins i tot contra-productes. Un retrat càlid però també crític des de l'inici fins al final; de fet ho deixen (per obligació) amb el malestar que genera el nomenament de Ballesta entre els seus companys de partit, un contundent treball periodístic que parla de les amistats, dels equilibris de poder, de la feina, de la vida personal, de les contradiccions, dels pensaments, de la història personal, del caràcter. Un llibre d'aquells que només poden fer periodistes en majúscules com Grau i Mas, que és, per damunt de tot, una brillant mostra d'ofici en un temps en què aquesta feina no passa pels seus millors moments de prestigi i que ens reconcilia al cent per cent amb la professió. Un encert.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Adéu, mossèn Ballarín

■ Estimat mossèn Ballarín, rector de Sant Felip Neri, capellà de Queralt, de Berga, de Matadepera i de Gósol, avui gent de tot arreu i venim a dir adéu-siau. Has estat per a tots nosaltres la companyia en les tristesses i desconsols, i també festejant els teus aniversaris, com els 90 i els 95 anys. Una vegada o una altra, els que estem aquí i molts altres "hem buidat amb tu el sac de les nostres vides". Sempre assegut en una butaca, amb el cap baix fumant els teus pursos i omplint la casa de fum. Escoltant, sempre escoltant i mirant-nos de dalt a baix amb la teva mà estesa per ajudar a tornar-nos a aixecar.

Quan una parella patia, sempre al seu costat els deia: "No tinc la solució, però Déu hi faci més que nosaltres." Quan un dels joves feia alguna malifeta, deies amb aquell sentit

de l'humor tan teu: "Quin número gòtic ens ha muntat"; i tot seguit: "Escolteu, amb els fills s'ha que tenir la llarga esperança." Recordo també quan deies: "Mireu, els homes, uns van per la vida resant el parenostre i d'altres amb un parenostre a la mà." Quan els més petits anaven arribant, el Pepe els agafava i era com si fossin seus. Un dia amb una d'aquestes petites, la Clàudia, quan la tenia als braços, va entrellagar els seus dits amb els petits dits de la nena i li va ensenyar, molt a poc a poc, el parenostre. Quan va acabar, la va tornar als braços dels seus pares i els va dir: "Això sí que és un bé de Déu." Ara, estimat Pepe, estimat mossèn, estimat capellà de Gósol, ja no et tindrem més, ja no tindrem la teva presència ni les teves abraçades caloroses, però ja que físicament no et veurem, deixa'ns la teva essència, el teu esperit, aquests gestos tan teus, i sobretot l'essència

d'aquest Déu que portes a dins. Tu sempre ens has ensenyat que a la casa del Pare hi ha un lloc per a tots nosaltres; si pot ser, Pepe, a prop teu.

Una última recomanació teva: "Pregueu per tot allò que jo no sé demanar, però que Vós sabeu concedir." "Apa, nois, enmig de la vostra tristesa, que Déu hi faci més que nosaltres, en el nom del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant."

ADELA SUBIRANA
Barcelona

De gossos, ciclistes i altres

■ Fa poc vaig llegir que alguns ajuntaments –el de Barcelona crec que no, és clar– han trobat la manera d'identificar els propietaris incívics dels gossos mitjançant l'anàlisi de l'ADN de les deposicions d'aquests. De seguida vaig pensar: Que bé! Ara podrem per fi identificar també els usuaris incívics de les bicicletes que causen tanta

molèstia, i algun accident greu! Però, és clar, no és freqüent que els que van en aquests *velocífers* (així es deien primigèniament) vagin defecant durant el seu trajecte. Què podem fer llavors? Es poden identificar els propietaris de gossos però no els usuaris de bicicletes? A més, l'Ajuntament de Barcelona no sembla gaire interessat a combatre l'incivisme. En aquest país nostre, les poques coses que s'arreglen són per iniciativa de la societat civil, no dels polítics. Penso que potser una mesura dissuasiva seria crear plataformes on es poguessin penjar tota mena de fotografies i/o vídeos fets pels ciutadans on es veiessin reflectides aquestes conductes. Es podria fer una classificació temàtica: ciclistes, patinadors, *skaters*, pixadors, etc. Segur que algú s'hi veuria retratat més d'una vegada i potser li faria vergonya. O potser no.

ANTONI SERRAHIMA
Barcelona